

بیان دلیل اول مرحوم شیخ اشراق برای اثبات عقل مجرد (۵)

أعوذ بالله من الشيطان الرجيم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

فإن قلت يجوز أن يكون تلك القوة الفاعلة لأبداننا و المدبرة لها هي نفوسنا الناطقة^۱

نسبت به همان مطلبی که مرحوم شیخ اشراق نسبت به اثبات نفوس مجرد و عالم عقول؛ عقول منفصله و هر عقلی نسبت به نوع خودش و مصادیق خارجی آن نوع داشتند، صحبت به اینجا رسید که اگر اموری که موجب بقاء و حفظ نوع هستند از اغذیه و غیر اغذیه بخواهد خودش فعال و عامل در تحقق آن امزجه خارجی باشد موجب تخلل و تحلیل است و این اغذیه و قوا، خودش نمی تواند گاهاً قائم به آن نفس باشد و بعد هم خود نفس متأثر از او باشد و موجب بقاء آن باشد.

حالا اشکالی که در اینجا هست این است که ممکن است این طور گفته شود که ما نیازمند به تصور یک هم چنین عقل منفصلی برای بقاء انواع خارجی

۱. الحکمة المتعالیة، ج ۲، ص ۵۵.

نباشیم بلکه همان نفس ناطقه در انسان یا حیوان خودش موجب تدبیر این امور در بدن خواهد بود البته اشکالی که قبلاً به این قضیه وارد شد این است که شما نفس ناطقه را در انسان تصور می‌کنید که آن موجب تدبیر این امور و تبدل اغذیه به اخلاط مختلفه و وارد شدن هر نوع از این تخطیط اخلاط به عضو خاص است. شما این مطلب را الآن به این کیفیت می‌گویید یا در مورد حیوان. خوب در مورد نبات و جماد چه می‌گویید؟ خود آنها هم که دارای انواع مختلف هستند و ما انواع مختلفی از جمادات را در خارج داریم که همه اینها به اشکال مختلف و اقسام گوناگونی درمی‌آیند. این قضیه فقط اختصاص به انسان که ندارد. اینکه الآن هر عضوی از اعضای بدن یک نوع غذا را می‌گیرد؛ قلب خون را می‌گیرد و مغز قند را می‌گیرد و کبد کل این مواد را می‌گیرد و تجزیه و تحلیل می‌کند. مثلاً آزمایشگاه کبد بیش از ۱۲۰ نوع خروجی دارد و هر جزئش به یک قسمت خاص در ترکیب و در اقسامش می‌رود. خوب شما نسبت به این بدن، این حرف را می‌زنید اما نسبت به سایر انواع از سنگ‌ها و امثال ذلک چه

می‌گویید؟ مگر اینکه خودمان همان مطلبی را که گفتیم را در اینجا بیاوریم تا اشکال حل شود.

علی‌کلّ حال [صحبت] مرحوم آخوند نسبت به اشکالی که در اینجا شده است این است که اگر شما نفس ناطقه را حساب کنید نفس ناطقه می‌آید تدبیر می‌کند و تمام این امور را انجام می‌دهد و هر غذایی را به هر عضوی و هر ماده‌ای را در تسانخ با همان عضو قرار می‌دهد و به او می‌رساند. واقعاً دستگاه و فیزیولوژی بدن خیلی عجیب است که طب فعلی اعتراف می‌کند که بسیاری از قسمت‌های بدن و کیفیت کارشان که چه کاری انجام می‌دهند هنوز برای ما ناشناخته است!

در این صورت دیگر اشکالی وارد نمی‌شود و نیازی به نفس کلی و عقل کلی نداریم، آن عقلی که بیاید و تدبیر کند بلکه خود همان نفس هر شخصی از افراد و مصادیق انواع می‌آید مزاج خود را در تحت تدبیر خود قرار می‌دهد و دیگر مشکل حل می‌شود و نیاز به اتصال به ملکوت، لاهوت، عقل فعال، عقل منفصل و افاضه وجود از آنجا نداریم چون خودمان

همه کار می‌کنیم الآن هم همه کار می‌کنیم و نیازی به خدا و پیغمبر نداریم، خودمان هستیم! اصلاً امام زمان عجل الله تعالی فرجه برای چه می‌خواهد بیاید؟! خودمان در اینجا داریم خوب [همه کار می‌کنیم]!

بله، من یادم هست که یک زمانی شخصی در همین قم در نماز جمعه صحبت می‌کرد و خود بنده در آن نماز جمعه شرکت کرده بودم، بالأخره هرچه می‌گذرد آدم وضع دینش خراب‌تر می‌شود!! ما هم آن زمان یک‌خرده وضع دینمان و تقدّسمان و ایمانمان بهتر بود و نماز جمعه می‌رفتیم! حالا دیگر دین و همه چیزمان را از دست داده‌ایم و علی‌کلّ حال حالت کسالت و این مسائل فعلی هم هست، خلاصه آن زمان وضع دینمان بهتر بود و اعتقاداتمان و باورهایمان بهتر بود. بله! اشکال هم ندارد، بالأخره انسان هر زمانی یک‌طور است؛ یک وقتی یک‌طور است و یک وقتی یک‌قسم دیگری است خلاصه آن موقع نماز جمعه می‌آمدیم. ایشان در نماز جمعه می‌گفت: امام زمان عجل الله تعالی فرجه هم بیاید همین کارهایی را می‌کند که ما داریم می‌کنیم! اگر

بروید نوارش را پیدا کنید شاید گیرتان بیاید، آن موقع‌ها نمازها را هم مثل الآن ضبط می‌کردند. می‌گفت که اگر امام زمان هم بیاید همین کاری را می‌کند که ما داریم می‌کنیم. حالا نمی‌دانم منظورشان همان کاری بود که آن موقع می‌کردند یا الآن می‌کنند؟ این را مشخص نکردند یعنی بالأخره روال قضایا این‌طور است! دیگر چه عرض کنیم! هر کسی به قدر فهمش دانست مدعا را. ﴿كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَىٰ هِمَّ ۖ فَرِحُونَ﴾^۱ از امام باقر علیه‌السلام است که **«إِذَا قَامَ قَائِمُنَا وَضَعَ اللَّهُ يَدَهُ عَلَىٰ رُؤُوسِ الْعِبَادِ؛ فَتَمَّ بِهِ إِيْمَانُهُمْ وَكَمَلَ بِهِ عَقْلُهُمْ»**^۲ دو چیز هست اما کمال در آن هست. آیا این مسئله محقق شده و ایمان همه کامل شده است؟! در این مدت دیگر ایمانی برای کسی نمانده است کمالش که جای خود دارد!!

^۱ . سوره روم (۳۰) آیه ۳۲. نور ملکوت قرآن، ج ۲، ص ۵۳۱:

«هر گروهی به آنچه در نزد خود دارد، دلخوش و شادمان است.»

^۲ . الکافی، ج ۱، ص ۲۵؛ آموزه‌های ولایت، ج ۳، ص ۲۳:

«إِذَا قَامَ قَائِمُنَا وَضَعَ اللَّهُ يَدَهُ عَلَىٰ رُؤُوسِ الْعِبَادِ؛ فَجَمَعَ بِهَا عُقُولَهُمْ وَكَمَلَتْ بِهِ أَحْلَامَهُمْ.»

امروز داشتم مجله‌ای را راجع به قضیه تهدید نسل می‌خواندم. در آن زمان مرحوم پدر ما - رضوان الله تعالی علیه - چه وضعی داشت و چه خون دلی می‌خورد و چطور اعصابشان از برنامه‌هایی که برای قضیه [کنترل جمعیت] دارند انجام می‌دهند، به هم می‌ریخت. ایشان یک شب به من گفتند که تمام این برنامه‌هایی که دارند انجام می‌دهند به خاطر این است که نسل شیعه را در ایران از بین ببرند! و الآن متصدیان امر دارند این مطلب را انجام می‌کنند! حالا بعد از گذشت سالیان تازه می‌گویند که اشتباه کردیم، ببخشید و از خدا می‌خواهیم [ما را ببخشد].

غلبه اجتماع سنی بر شیعه در آینده نزدیک ایران

بنده اخیراً یک خبری شنیدم که عن قریب اجتماع سنی در ایران بر اجتماع شیعه غلبه خواهد کرد! عن قریب یعنی در عرض چند سال آینده جمعیت آنها غلبه خواهند کرد و این چیزهای عجیبی است و این قضیه خیلی خطر جدی است که دارد ایجاد می‌شود. حالا مشخص شد که دست‌هایی پشت پرده چه بوده است. بله! آن زمان من یادم هست که همین

آقایان قم، همین‌هایی که بنده خودم صدایشان را هم آن موقع شنیدم که روایت پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم را مسخره می‌کردند و می‌گفتند که بله، پیغمبر فرموده: «**تَنَاقَحُوا تَنَاسَلُوا تَكْتَرُوا**»؛^۱ [نسل] را زیاد کنید. اما آیا ما بچه قاچاقچی می‌خواهیم؟! آیا ملت قاچاقچی یا هروئینی می‌خواهیم یا بچه با تربیت می‌خواهیم؟! خب حالا که [نسل را] کم کردید الحمدلله مشکل برطرف شد؟! همین آقایان داشتند می‌گفتند!

نتیجه عدم توجه به کلام بزرگان

فرق است بین کسی که اهل این مطالب باشد بدون نوری که آن نور او را در آن جهت اتصال می‌دهد و وصل می‌کند و حقایق امور را **گماهی هی** برای او ظاهر می‌کند و کسی که اهل این مطالب است و آن اتصال و آن نور را دارد. فرق همین است که بعد از گذشت پانزده سال بیست سال تازه می‌گویند که ما اشتباه کردیم! این نتیجه عدم اطلاع

۱. جامع الأخبار، شعیری، ص ۱۰۱؛ سیری در تاریخ پیامبر اکرم صلی الله و علیه و آله و سلم، ج ۲، ص ۹۲.

و عدم توجه به کلام بزرگان است. عدم توجه انسان را به اینجا می‌رساند! برای من خیلی جالب بود که چطور این مسائل و این قضایا برای انسان اتفاق می‌افتد!

بله، در همان زمان یادم هست که ایشان به من فرمودند: تمام اینها به خاطر این است که نسل شیعه از بین برود! خب این [بزرگان] این مطالب را از پیش خود که نمی‌گفتند و مطالب اینها براساس مطالعات روزنامه و تلویزیون و رادیو نبوده است، چون اگر [آن‌طور بود] همه‌طور آدم را می‌توانند بچرخانند.

غلبه شیاطین در صورت عدم اتصال به عالم ملکوت

نقشه شیاطین در دنیا خیلی ظریف‌تر از این است که [ما تصور می‌کنیم]! در همان سال آخر یک وقتی مرحوم پدرمان می‌فرمودند: - من دو سال صبح‌ها در تابستان ایشان را به جاغرق^۱ می‌بردم و در آنجا یک مقداری حدوداً سی چهل دقیقه پیاده راه

۱. جاغرق روستایی بیلاقی در دهستان جاغرق بخش طرqbه شهرستان بینالود استان خراسان رضوی ایران است که در فاصله ۲۱ کیلومتری شمال غربی مشهد واقع شده است. این روستا در ۷ کیلومتری جنوب غربی طرqbه واقع شده است. جاغرق دارای آب و هوایی کوهستانی است و دارای باغ‌های میوه و دره‌های سرسبز و پرآب می‌باشد. (محقق)

می رفتیم و بعد به شهر برمی گشتیم. هر روز صبح‌ها در تابستان می رفتیم و تنها بودیم - جز اینکه انسان به عالم ملکوت متصل باشد و از آنجا بخواهد مطلب را نگاه کند، غیر از آن هر کسی می خواهد باشد بای‌تحوکان آن شیاطین غلبه دارند! این قدر شیاطین در فوت و فن و کار خودشان حاذق و ماهر و خبیر هستند و با نقشه‌های مختلف جلو می آیند و مطالب را برای انسان به قسمی بازگو می کنند [که حد ندارد]! شما دیده‌اید همین است؛ دو نفر پیش شما می آیند و باهم هم نیستند. این قدر از این قضایا برای من اتفاق افتاده است که حالا هرچه بشود می گویم که آقا هردو طرف باید باهم باشند، یک نفرشان می آید و آن چنان ناله‌ای سر می دهد و چه کار می کند که آدم می گوید که صد درصد حق با این است! بلد هستند افرادی که بچرخانند! اینکه می گویند که باید هردو طرف پیش قاضی باشند به خاطر همین است که تا این طرف شروع به ناله می کند، او می گوید که آقا این مرتیکه دارد دروغ می گوید و... آن یکی هم از آن طرف بدون این می آید شلوغ می کند که این من

را بدبخت کرده، من را بیچاره کرده است، این قول را داده و زیر قولش زده است و... اوه! آن چنان [از او بد] می گوید که ما می گوئیم که ای بابا این عجب شمر بن ذی الجوشنی است! این می رود و آن یکی می آید و می گوید که آقا این را دروغ گفته است و فلان می کند. می گوئیم که این دیگر چه فلانی است که دارد این طور می کند! شما نگاه کنید و ببینید که سر یک دعوای خانوادگی نمی توانید تشخیص بدهید که حق با چه کسی است مگر اینکه دو طرف، هردو باشند و قضیه رو بشود که این دارد دروغ می گوید. این نویسنده‌ها را نگاه کنید. من یک وقتی کتابی راجع به تاریخ یک مسئله‌ای می خواندم. وقتی که شروع به خواندن کردم راجع به قضایای مختلف، نویسنده نشان می دهد که در این قلم صادقانه دارد حکایت می کند یا دارد کلک و حقه بازی می کند! وقتی که یکی وارد می شود یک زمینه سازی می کند و عبارت‌هایی به کار می برد که آدم می گوید: هان! این نویسنده دارد زمینه سازی می کند و ذهن را آماده می کند که وقتی به آنجا می رسد یک ذهن آماده به این نتیجه می رسد و دیگر موضع نمی گیرد! این

فیلم‌هایی که درست می‌کنند همه تخیل است، اصلاً دنیا براساس تخیل است چون اگر آدم بیاید بگوید که آقا فلانی کلک است، می‌گوییم که آقا من یک یا دو سال با این شخص بودم و اصلاً چیزی از او ندیدم خوب چیزی ندیدیم که [این حرف را باور کنیم]. اول شروع به حرف زدن می‌کند که چه کار کرد و فلان‌جا این‌طور و فلان‌جا آن‌طور بود یا فلانی این‌طور می‌گوید و بعضی‌ها این‌طور می‌گویند و من شنیده‌ام، حالا هیچ‌کسی هم نگفته است هان! بعضی‌ها راجع به او این‌طور می‌گویند و شنیده‌ام که حتی یک هم‌چنین قضیه‌ای هم اتفاق افتاده، خلاصه وقتی کم‌کم یکی دو روز که روی مخ آدم خوب کار کرد بعد برای رسیدن به آن مقصد و نتیجه‌اش خیلی راه درازی در پیش ندارد!

سحر بیان و سحر قلم

من یک وقت کتاب یک بنده خدایی را می‌خواندم دیدم این‌هم شروع کرد و این‌هم دوباره دارد کربلا درست می‌کند و زمینه‌سازی می‌کند عَلم و کَتَل و فلان! فهمیدم که بابا این حرف‌های این‌هم چیز هست. یک دفعه نگاه کردم دیدم یک نفر را که

در ذهنم چیز دیگری بود این کاملاً به یک شخصیت و فرد دیگر برگرداند! حالا خوب بود که من می‌دانستم [او چگونه فردی است] و فردی بود که من خودم [درباره او] اطلاع داشتم. اگر اطلاع نداشتم که کم‌کم اصلاً ذهنم به‌طور کلی [عوض می‌شد]. خب همه‌طور آدمی هست، همه‌طور خلاقیت هست، همه‌طور سحر بیان و سحر قلم هست! اصلاً خود این مسئله یک قضیه‌ای است که چطور انسان بیاید مسئله را عوض کند و مطلب را برگرداند! آنهایی که آن طرف هستند [این‌طور هستند].

حالا ببینید شیاطین در این قضیه چه فعالیت‌هایی دارند و چه نقش‌هایی دارند و چه قسم بازی‌هایی دارند که می‌آیند و آدم را می‌گردانند و می‌چرخانند و برمی‌گردانند و بعد در فضا و وضعیت خودشان می‌برند و به‌نحوی انسان را قرار می‌دهند که انسان می‌گوید که اصلاً غیر از این راه دیگری وجود ندارد! اصلاً راه همین است که من دارم و تصمیم همین است که من دارم! حالا همه آنها زمینه‌سازی و کشک است! اصلاً خودش دارد برنامه‌ریزی می‌کند و

سناریو دست خودش هست! آدم می‌گوید که این وجود خارجی است اما آن کسی که از آن بالا دارد نگاه می‌کند می‌گوید که خودتی!! دیگر طرف نمی‌تواند [کلک] بزند! هر چقدر بیاید حرف بزند باز به او می‌خندد و می‌گوید که خودتی خودتی! حالا به او نمی‌گوید اما در دلش می‌گوید. وقتی یک ساعت طرف خوب خودش را خسته کرد و خودتی را هم شنید و دید او همین‌طور دارد می‌خندد، راهش را می‌کشد و می‌رود! اما آن کسی که آن طرف نیست [نور ندارد و به آن عالم ملکوت متصل نیست] فوری کاغذ را برمی‌دارد و امضاء می‌کند و یک **مُهر العبد العاصی الأحرر المذنب** هم تَه کاغذ می‌چسباند و می‌گوید که بفرمایید! بعد هم فردا در روزنامه می‌آورند اما او در دلش می‌گوید که خودتی خودتی و نه کاغذی از او بیرون می‌آید، نه نوشته‌ای، نه امضاء و نه مُهری! این برای این است که او دارد از آن بالا نگاه می‌کند، قبل از اینکه این وارد خانه بشود، او دارد می‌خواند خب تو چه می‌خواهی به او بگویی؟! قبل از اینکه وارد خانه بشود!

مرحوم آقا - رضوان الله تعالى عليه - می گفتند:
طرف پیش من می آید، وقتی که می خواهد بیاید سر
کوچه سیگارش را می کشد چون من گفته ام که
سیگار نکش و خیال می کند که من او را نمی بینم!
وقتی هم که ما را می بیند می گوید که سلام علیکم و
دست ما را می بوسد! این خودتی را من دارم می گویم
آقا نگفته است! من دارم می گویم که آقا به او
می گویند: خودتی، سر کوچه سیگارت را می کشی
که حالا من نبینم؟ خودتی!

یک وقتی مرحوم آقا به من می فرمودند: من به
رفقا می گویم که اگر می خواهید به مشهد بیایید،
بیایید خودتان می دانید. ببینید از نظر خودتان چه
چیزی برایتان صلاح هست. ببینید وضعیتان،
زندگیتان، کار و کسبتان به چه صورت است. اما از
نظر من، بین اینکه همسایه من باشید یا در کره ماه
باشید فرقی نمی کند، آن دیگر بستگی به خودتان
دارد. از نظر من این طور است حالا از نظر خودتان
هرکاری می خواهید بکنید. ما این طوری هستیم!
حالا ما می رفتیم مخفیانه یک کاری می کردیم که آقا
نفهمند، وقتی می آمدیم آقا می فرمودند: خب حال

آقای سیدمحسن چطور است؟! بله! بله! خیال می‌کنیم که کسی نمی‌فهمد! سرشان را هم یک خرده این طوری می‌کردند!! ما خیال می‌کنیم کسی خبر ندارد و مثلاً کلاغ‌ها خبر نمی‌آورند! آقا خیلی خوب فهمیدیم دیگر، فهمیدیم آقا قضیه چیست! مثلاً کلاغ‌ها خبر نمی‌آورند!! می‌گفتند که مثلاً کلاغ‌ها خبر نمی‌آورند!! آن آقا را دیگر کسی نمی‌تواند گول بزند. اینکه ایشان بارها می‌فرمودند: هر کسی می‌خواهد باشد **بأیِّ نحوِّ کان و منْ أیِّ صِنْفِ کان** آنها غلبه دارند و مسائل را به دست می‌گیرند، خوب بالأخره آثارش هم پیدا است.

نمی‌دانم در این کتابم این قضیه را نوشته‌ام یا نه؟ چیزی که خیلی مختصر هست در کتاب اجتهاد و تقلید آورده‌ام البته به نحو اجمال، راجع به شرایط مرجعیت که باید نفس مرجع متصل باشد و الاً مطالب به نحو دیگر پیش خواهد رفت، به نظر می‌رسد در شروط مرجعیت این مسئله را آورده‌ام.^۱

حضورتان عرض کنم که مرحوم آخوند در اینجا

^۱. جهت اطلاع بیشتر رجوع شود به رساله اجتهاد و تقلید، ص ۴۶.

می‌فرمایند که به این مسئله که نفوس ناطقه هست، ایراد وارد می‌شود چون نفس ناطقه نفسی است که نسبت به فعل و تصرفاتی که انجام می‌دهد شاعر و عالم باشد. شما کتاب را برمی‌دارید و می‌خوانید و مطالعه می‌کنید یا غذا می‌خورید درحالی که بعد از اینکه انسان غذا را بلع کرد دیگر نسبت به آنچه که در آن [معدّه] می‌گذرد اطلاع ندارد! چه خبر دارد که الآن این داخل چه می‌گذرد؟ کبد و روده و معدّه دارند چه کار می‌کنند؟ چه وقت غذا وارد [معدّه] شده و چه موقع صفرا وارد کلدوک شده است؟ چه موقع هضم کرده است و چه موقع جذب شده است و این جذب کجاست؟ اصلاً خبر نداریم که الآن به چشم ما دارد مواد وارد می‌شود و چه موادی به مغز ما وارد می‌شود، اگر مغز داشته باشیم!! ما هیچ اطلاعی از این مسائل نداریم درحالی که تمام اینها روی یک سیستم خاص، نظم خاص، تدبیر خاص و حساب و کتاب خاص دارد در اینجا انجام می‌شود مگر همین طوری الله بختکی و کشکی است؟ اگر شما بخواهید یک کشک و دوغ درست کنید بالا سرش می‌ایستید که نمکش را چقدر بریزید و چقدر

آب داخلش بریزید و کشمش و خیار چقدر بردارید
تا بخواهید آب دوغ خیار درست کنید! همین طوری
این غذاها وارد بدن می شود بعد هم خودش می رود
کارش را انجام می دهد و هزارتا چیز انجام می دهد و
نفس ناطقه باید اطلاع داشته باشد. یعنی چه که [باید
اطلاع داشته باشد]؟! نفس ناطقه که خبر ندارد از
اینکه الآن در این بدن چه دارد می گذرد!

این مسئله که باید این کارهای مخصوص در
تنظیم امور و امثال ذلک باشد، قطعاً باید در تحت
تسخیر مسخری باشد که آن مسخر با اشراف تجردی
خودش بتواند همه این امور را تنظیم کند و الاً نفس
ناطقه که خودش نمی تواند این مطالب را انجام
بدهد! البته می توانیم بگوییم که مطلب ایشان تا
حدودی صحیح است و بعضاً می توانیم توجیه هم
بکنیم که اشکالی ندارد نفس ناطقه خودش با آن
احاطه ای که نسبت به این قضیه دارد، تنظیم و اداره
را بکند و لازم نیست که حتماً انسان اطلاع داشته
باشد، زیرا آن نفس ناطقه دارای مراتبی است ولی این
مطلب هست که خود نفس ناطقه به تنهایی

صرف نظر از آن اتصال، کاری انجام نمی‌دهد ولی با توجه به آن اتصال، خود نفس ناطقه انجام می‌دهد، خود نفس ناطقه دارد قلب را به ضربان وا می‌دارد، خود نفس ناطقه دارد مدیریت بدن را به مغز می‌دهد و خود نفس ناطقه دارد سلسلهٔ اعصاب را چه می‌کند و ... بله! ما علم به علم نداریم، آن نفس ناطقه در مقام علم حضوری خودش [نسبت به این بدن کارها را] انجام می‌دهد ولی ما در مرتبهٔ نفس و در مرتبهٔ احضار اطلاعات، نسبت به کار او علم نداریم و خبر نداریم. اگر ما از این مرتبهٔ ظاهر عبور کنیم چون بحث، بحث ظاهر که نیست بلکه بحث مراتب نفس است نه صرفاً فقط بحث تفکر ظاهر و اطلاع ظاهر و اشراف ظاهر! الآن شما هزار نوع شعر و هزار مطلب و هزار تا اسم در ذهن دارید ولی الآن که من دارم با شما صحبت می‌کنم از آنها اطلاع دارید؟ اطلاع که ندارید ولی وقتی که به شما می‌گویم که آقا فلان شعر حافظ کجاست؟ می‌گویید که آقا یک دقیقه به من مهلت بدهید و شروع می‌کنید به گشتن و گشتن و گشتن، از کجا؟ تا علم نداشته باشید که نمی‌گردید! بعد می‌گویید که آهان پیدا کردم و این شعر این

است: «خیال روی تو در هر طریق همره ماست».

می پرسند حافظ راجع به خیال چه فرموده است؟

می گوید که صبر کنید بینم، حالا این هم بسته به

سرعت و بَطء حدس و اتصال برمی گردد. یک دفعه

می گوید که آقا پیدا کردم:

خیال روی تو در هر طریق همره ماست *** نسیم موی تو پیوند جان آگه ماست^۱

درحالی که این شعر در ذهن شما بود. بعد من

الآن به شما می گویم که آقا راجع به فلان کلمه...

شما می گوید که آقا [در پیدا کردن کلمه] مانده اید.

من که می گویم: راجع به فلان کلمه در اشعار حافظ

چیست؟ آیا یک دفعه الآن همه اشعار حافظ در

ذهنتان آمد؟ نه! ولی تا می گویم که راجع به کلمه

صوفی حافظ چه گفته است؟ شما می گوید که صبر

کن بینم در چه شعرهایی کلمه صوفی آمده است.

بعد می گوید که یکی پیدا کردم:

که ای صوفی شراب آنگه شود صاف *** که در شیشه بماند اربعینی^۲

چه فعل و انفعالاتی در اینجا انجام شد؟! شما

فقط علم به علم نداشتید، علم را داشتید و این علم

۱. دیوان حافظ (قزوینی)، غزل ۲۳.

۲. دیوان حافظ (قزوینی)، غزل ۴۵۴.

به علم با اِعمال نفس و با تعمّل در اینجا انجام می‌شود یعنی بیاید یک عملی را انجام بدهد و یک اِعمالی را نسبت به آنچه که ذخیره دارد و در مسائل برای او حاضر می‌شود، انجام بدهد. این مسئله‌ای که در علم امام علیه‌السّلام مطرح می‌شود، ظاهراً این قضیه را در همان کتاب افق وحی آورده‌ایم^۱ و در جمع بین روایاتی که در بعضی جاها دارد: «**إذا شاءوا، علّموا**»^۲ چیست؟ از آن طرف می‌گویند که اصلاً امام علیه‌السّلام واسطه است، این دو چطور باهم جور درمی‌آیند که اگر بخواهند [انجام می‌شود] و اگر نخواهند پس واسطه و ساطت قطع می‌شود. برگشت این [مطلب] به همان احضار و عدم احضار است.

وجود همهٔ مسائل عالم کون و ماسوی‌الله در نفس امام علیه‌السّلام

همهٔ مسائل عالم کون و ماسوی‌الله تمام اینها در نفس امام علیه‌السّلام هست.

خب یک وقتی [امام] در مقام نفس این را به نفس

^۱. افق وحی، ص ۲۰۵.

^۲. بصائر الدرجات، ج ۱، ص ۳۱۵؛ الکافی، ج ۱، ص ۲۵۸، با قدری اختلاف. افق وحی، ص ۲۰۵.

احضار می‌کند و یک وقتی امام آن را در عالم نفسِ خفی نگه می‌دارد و نمی‌آید احضار کند، نه اینکه اطلاع ندارد، اطلاع دارد اما آن را اِعمال و احضار نمی‌کند. [این امر] چند مرتبه هست که دو مرتبهٔ اخیرش به این کیفیت است که [امام علیه‌السّلام] صورت آن واقعه را در نفس خود می‌آورد ولی همین قضیه در مراتب بالا **نَفْسُ الْوَاقِعَةِ الْخَارِجِيَّةِ وَ عَيْنُ الْوَاقِعَةِ الْخَارِجِيَّةِ بِالْعَيْنِ الشَّهَوْدِيَّةِ وَ الْعِلْمِ الْحَضَوْرِي وَ نَفْسِ تَحْقِيقِ الْخَارِجِيَّةِ** هست؛ یعنی خود همان عینیت خارجی است که در نفس امام علیه‌السّلام به این کیفیت است یعنی وساطت بین عالم خلق و عالم امر به این نحوه هست و فقط صرف یک تخیل و یک صورت و یک اطلاع نیست بلکه خود او نفس همان قضیه است مثل اینکه آن احساسی که شما دارید، این احساس عین وجود خارجی است.

یک مثال خیلی ساده می‌زنم ولی دقیق است؛ شما الآن گرسنه هستید این احساس گرسنگی فقط یک فیلم یا یک عکس یا یک صورت در ذهن شماست یا یک واقعیت در شما هست؟! یک واقعیت است؛

یعنی اول یک احساسی در شما به عنوان یک واقعیت و یک حقیقت هست والا نمی گوید: گرسنه هستم، چرا دلم دارد مشت و مال می رود و چرا قاروقور می کند و چرا ضعف می رود، بابا بردار یک نان و ماستی یا یک چیزی بیاور بخوریم. چرا این قدر دیر سفره را می اندازی؟! آدم گاهی اوقات یک جایی می رود همین طور می نشینند و با آدم حرف می زنند، بابا برو سفره را بیاور بینداز غذا را بخوریم! وقتی که غذا را خوردیم آن وقت بنشین حرف بزن، حالا یا جوابت را می دهیم یا درمی رویم!! بعد از غذا مدام حرف بزن!! آقا یک سؤال داریم! آقا اول برو سفره را بیاور و سؤال را بگذار بعد از سفره پرس. می گویند که اجازه می فرماید کمی استفاده کنیم؟ نه، اجازه نمی دهیم! برو سفره را بیاور یک چیزی بخوریم. بابا گرسنه مان است.

یک دفعه به یک شهرستانی رفته بودیم - مثل اینکه این را قبلاً گفته ام - چلوکباب آورده بودند خوردیم، ان شاء الله که خدا سلامت بداردش، بعد یک دفعه یکی دو نفر آمدند مثل اینکه از گروه ها و فرقه های درویشی بودند، آنها شروع کردند به سؤال

کردن از نور مجرد و روح مجرد و هو و ... که ما
اصلاً نمی فهمیدیم که چه دارند می گویند! گفتم که
برای این چلوکباب چقدر پول دادی؟ پول
چلوکبابت را بدهم دست از سرم برمی داری؟! هنوز
غذا از گلوی ما پایین نرفته بود، سؤال از هو و
وحدت و کثرت و... [شروع شد]! گفتم که پول
چلوکبابت را بدهم خیالم را راحت می کنی؟! چرا
اینها را برداشتی اینجا آوردی!؟

این احساس گرسنگی که الآن در شما هست، آیا
یک واقعیت هست یا نه؟ در همین حین که این
واقعیت هست، رفیقتان می آید کنارتان می نشیند و با
شما صحبت می کند؛ به به! سلام کجا بودی؟
همین که داشت می گفت که آقا برو سفره را بیاور که
روده کوچک دارد روده بزرگ را می خورد و روده
بزرگ هم دارد روده کوچک را می خورد، یک مرتبه
یک رفیقی که می آید می گوید که به به! کجا بودی و
حالت چطور است؟ شروع می کند با او به گرم
گرفتن و صحبت کردن و... همین که شروع می کند:
آره آنجا بودم، گرفتار بودم، نتوانستم بیایم و... نیم

ساعت می‌نشینی با این حرف می‌زنی! حالا وقتی که حرف زدن تمام شد می‌گویی که راستی گشنه‌مان هست! می‌گویی که آقا چرا غذا را نیاوردی؟ می‌گویند که آقا دیدم شما دارید با ایشان صحبت می‌کنید و گرم صحبت هم هستید. حالا بعد از سالیان به هم رسیده‌اید. با آمدن او این حالت گرسنگی در شما از بین نرفت و وجود دارد اما آمدن او بر روی گرسنگی یک پرده انداخت. علم به آن مسئله الآن رفت و به جایش علم دیگر آمد! وقتی که صحبت تمام شد فهمیدید که رفیقتان مشکلی ندارد و خوب است، می‌گویید که آقا چرا سفره را نیاوردید؟ بابا از گرسنگی مردیم! می‌گویند که آقا من دیدم دارید صحبت می‌کنید. این [حالت گرسنگی] وجود دارد. یا فرض کنید که در حالت سیری، وقتی که الآن سیر شدید این حالت سیری را در وجود خودتان احساس می‌کنید یا نه؟ آیا این احساس را کسی به شما می‌گوید که آقا شما این ظرف پلو را خوردید لذا الآن دیگر گرسنه نیستید؟ نه! نیاز نیست که به شما بگویند بلکه همین که شما این ظرف پلو را می‌خورید یک احساسی برای شما پیدا می‌شود که با

آن احساس قبل متفاوت است، این احساس یک واقعیت است و یک حقیقت است. اسم این واقعیت، سیری می‌شود! وقتی این احساس برایتان پیدا شد آن وقت به [آن] فرد می‌گویید که آقا سیر شدم و خیلی ممنون از این پذیرایی و از ضیافتتان، دیگر سیر شدم. این «دیگر سیر شدم» می‌شود علم به علم! اول علم به نفس همان واقعیت در وجودتان تحقق پیدا کرد و شما بعد نسبت به او یک علم مجدد به عنوان علم حصولی پیدا می‌کنید. حقیقت آن اوّلی، علم حضوری است و علم به علمش، علم حصولی می‌شود. حالا شروع می‌کنید با یک نفر صحبت کردن و از مسائل گفتن، حالا که شکمتان سیر شد دوباره می‌گویید که بنشین تا ببینیم آنجا چه خبر است؟ بنزین گران شد؟ یارانه به شما دادند یا ندادند؟! سرتان را کلاه گذاشتند و ... اینها مسائلی است که آدم وقتی شکمش سیر شود شروع می‌کند از این حرف‌ها زدن ولی تا وقتی که گرسنه است نه به فکر یارانه است، نه فکر رایانه است، نه فکر پایانه است و نه فکر چهارپایانه است! فکر هیچی نیست

ولی همین که شکم سیر شد شروع به سیر کردن در این مسائل می کند که بالأخره دنیا چیست و اوضاع چطور است. خلاصه در این مطالب شروع به صحبت کردن می کند در حالی که الآن سیری وجود دارد و دیگر غفلت می کند از اینکه چیزی بخورد یا نخورد، بعد وقتی که صحبت تمام می شود و همه مسائل را گشت و حرفها صد من یک غاز هم برایش ارزش ندارد و به اندازه [یک ارزن] هم به فهم و ارتقاء انسان کمک نمی کند [به یاد خوردن یا نخوردن می افتد].

نهی بزرگان از پیگیری اخبار

اینکه بزرگان می گویند که انسان نباید به دنبال خبرها باشد به خاطر همین است! چون اینها صد من یک غاز هم ارزش ندارد که در این طرف و آن طرف چه چیزی هست، آدم باید سر خود را پایین بیندازد و راه خودش را برود و باید آنچه که به درد آن طرفش می خورد را پیگیری کند، این طرف که همه حرفها هست. وقتی که این طور می شود یک دفعه می گوید: آقا چرا غذا نمی خورید؟ شما که همه اش دارید حرف می زنید! [می گوید که] بابا سیر شدم!

یک دفعه علم به این علم برای او دوباره پیدا می شود
یعنی باید توجه کند، توجه که می کند نسبت به یک
واقعیتی که الآن در او هست واکنش نشان دهد و
می گوید که آقا سیر شدم و دیگر میل ندارم.
می خواهید سفره را جمع کنید، جمع کنید.

نشئت تمام ذرات عالم وجود از نفس امام علیه السلام

تمام اشیاء در نفس امام علیه السلام همه به عنوان
این واقعیت وجود دارد. بعد امام خودش می آید در
هر وضعی انتخاب می کند. تا بخواهد توجه به نفس
بیاورد، در آن درون دارد این کار انجام می شود و در
آن درون دارد این قضایا در تمام عالم تدبیر می شود
و در این درون دارد تمام علوم به هر ذره ای از ذرات
ماسوی الله می رسد. جبرائیل که الآن دارد کار انجام
می دهد به واسطه آن است که در درون امام دارد انجام
می شود. عزرائیل که دارد قبض روح می کند
به واسطه آن عملی است که در نفس امام دارد انجام
می شود و او دارد آن کار را انجام می دهد. میکائیل و
ملائکه رزق [که دارند رزق می دهند] به واسطه همان
عمل امام است. اگر آنچه که در نفس امام است
نباشد، میکائیل هیچ و عدم می شود و جناب جبرائیل

خلاص می‌شود! حالا همان که در نفس امام
علیه‌السّلام هست به‌عنوان یک واقعیت خارجی و
به‌عنوان نیروی عامله و مدیره و مدبره نه فقط
امرونی، نفس این مسئله دارد اِعمال می‌کند و آن
قدرتی که از ماسوی‌الله دارد تنازل می‌کند را در عالم
پخش می‌کند. اصلاً می‌دانید قضایا چه می‌شود؟
تمام ذرات عالم وجود دارند الآن از نفس امام نشئت
می‌گیرند! تا به امام می‌گویند که آقا فلان ذره در فلان
کوه در فلان سیاره‌ای که چهارصد میلیون سال نوری
با ما فاصله دارد، می‌گوید که آری آری، دارم نگاهش
می‌کنم! تازه این برای دنیاست! این دنیا و مافیها
نسبت به عالم مثال، یک قطره نسبت به دریا می‌شود!
یک قطره را با قطره‌چکان [در] اقیانوس اطلس
بچکانید، این نسبت قطره به دریا می‌شود! خودشان
این‌طوری گفته‌اند: **العُهُدَةُ عَلَى الْقَائِلِ**. آنها هم
راست گفته‌اند و خلاف نگفته‌اند. عالم مثال نسبت
به عالم بالایی یک قطره نسبت به دریا می‌شود. آن
عالم بالایی هم نسبت به عالم بالاتر از خودش
همین‌طور است تا نسبت به خود ذات پروردگار
برسد که اصلاً در آنجا دیگر لاحد و لارسمی هست

و آنجا را اصلاً نمی‌شود تصور کرد!

الآن مردم در دنیا سر همین سیاره‌های هنگ کرده‌اند! اخیراً یک سیاره‌ای به‌دست آورده‌اند و نورش رسیده که چهارصد میلیون سال نوری با زمین فاصله دارد! تا حالا می‌گفتند که [ستاره‌هایی با فاصله] ده میلیون و دوازده میلیون [وجود دارد] و خیلی هنر کرده بودند می‌گفتند که یک ستاره با فاصله ۲۴ میلیون سال نوری را کشف کرده‌ایم! اما الآن با تجهیزات جدید، سیاره‌ای با چهارصد میلیون سال نوری را پیدا کرده‌اند! تازه این چیزی نیست! بگویند که چهارصد میلیارد سال نوری! مگر می‌شود برای این قضیه حدی تعیین کرد؟! یعنی این احساسی که الآن در این دستگاه پیدا شده و ادراک کرده است، نوری که از آنجا آمده یا فرکانسی که آمده هرچه هست چهارصد میلیون سال پیش راه افتاده و حالا تازه به این رسیده است! اگر ما بخواهیم در خود همین عالم فکر کنیم خلاصه خیلی از مسائل اتفاق می‌افتد و ممکن است خیلی چیزهایی در اینجا اتفاق بیفتد.

تمام اینها در نفس امام علیه‌السلام و بالاتر به‌عنوان یک واقعیت هست و علم به این واقعیت در اختیار خودش هست. اگر بخواهد در هر آن، علم به این واقعیت پیدا می‌شود در حالی که آن واقعیت دارد انجام می‌شود نه اینکه حالا نخواهد تعطیل می‌شود! نه، تعطیلی یعنی عدم و عدمِ اطلاع یعنی عدم. اطلاع نفسی و اطلاع لفظی و اطلاع به صحبت و تکلم به ارادهٔ خودش است بخواهد یا نخواهد، این مسئله به این کیفیت هست. دیگر به اندازهٔ کافی از این طرف و آن طرف صحبت شد.

توضیح روایت «عِنْدَ فَنَاءِ الصَّبْرِ يَأْتِي الْفَرَجُ»

تلمیذ: در روایت آمده که «عِنْدَ فَنَاءِ الصَّبْرِ يَأْتِي الْفَرَجُ»^۱ این را می‌توان برای سالکین *إِلَى اللَّهِ* استفاده کرد به این معنی که لازم است که سعی کنند صبرشان به اتمام برسد و بعد فرجی برایشان حاصل شود؟

استاد: نه، نه! ببینید صبر که دست خود انسان نیست. صبر یک حالتی است که در انسان هست. وقتی که انسان صبر می‌کند دو حالت دارد البته خوب نسبت به افراد متفاوت است؛ یکی اینکه در حین صبر خودش شاعر به این صبر است که دارد صبر می‌کند و به هر جا می‌خواهد برسد، برسد یعنی مقام،

۱. إرشاد القلوب، ج ۱، ص ۱۵۰؛ انوار الملکوت، ج ۲، ص ۳۱۲.

مقام تسلیم است. در اینجا نیاز نیست به اینکه صبر تمام شود، شاید اصلاً صبرش تمام نشود و آن عمل انجام می‌شود. آنچه که منظور حضرت در آنجا هست و واقعیت قضیه این است که وقتی انسان صبر می‌کند به امید اینکه به یک نتیجه‌ای برسد، این حالتی که به امید این است که به نتیجه برسد ممکن است تمام شود و برای انسان باقی نماند و انسان به یک جایی می‌رسد که صبرش تمام می‌شود آن وقت آنجا التجاء پیدا می‌شود و در التجاء **«يَأْتِي الْفَرَجُ»** یعنی تا وقتی که روی خودش حساب می‌کند و می‌گوید که حالا صبر می‌کنم و صبر می‌کنم مسئله‌ای نیست و ما بالاتر از این هستیم و طرف خیال می‌کند که بالأخره خودمان پای کار ایستاده‌ایم و چه می‌کنیم بعد می‌بیند نه! مدام شدیدتر و شدیدتر شد. می‌گوید که خدایا دیگر بریدیم و چیزی نداریم چه کار کنیم؟! اگر به حساب ماست دیگر صبرمان تمام شد. اینجا که التجاء می‌آید آن وقت آنجا خدا می‌گوید که هان! پس خودت را کنار گذاشتی حالا ما وارد گود می‌شویم!

مرحوم آقا - رضوان الله تعالى عليه - می فرمودند:
خوب است که انسان از آن اول، لُنگ بیندازد. این هم
که می گویند: انسان لُنگ بیندازد نه به عنوان اینکه
حالا ما بگوییم! ما هم شوخی می کنیم، راست هم
بگوییم باز شوخی می کنیم. آنهایی که می گویند:
لُنگ بیندازد، واقعاً هم خودشان لنگ را می اندازند و
واقعاً هم تسلیم می شوند و خودشان را چیزی
به حساب نمی آورند. البته انسان باید سعی خودش
را بکند به هر اندازه ای که می تواند و به هر اندازه ای که
از او بر می آید، بالأخره اینها در رسیدن به مطلوب
کمک می کنند.

گرچه وصالش نه به کوشش دهند *** هر قدر ای دل که توانی بکوش^۱

اللهم صلّ علی محمد و آل محمد

۱. دیوان حافظ (قزوینی)، غزل ۲۸۴.